

El nen que estava esgotat de fugir

Un relat de: [I.G.Dilmer](#)

Ell corre, corre de pressa pel passadís. Ja ha iniciat a respirar per la boca. Sent que el cor li pot sortir del pit en qualsevol moment. No s'atreveix a mirar endarrere. Eren els quatre de sempre, o potser se li ha sumat algú més. Corre tant com pot. Com és possible que ningú l'hagi vist fugir? Es pregunta. Com és possible que hagi passat desapercebut? No li importa a ningú?

Sent les passes cada cop més a prop. Li ha semblat que li deien quelcom. Sent tan fort el bateig del cor a prop de l'orella que qualsevol so del voltant queda mort.

Finalment troba una possible sortida. Trenca a la porta blanca de l'esquerre i un cop a dins torna a trencar cap a la porta de l'esquerre. Passa el llisquet i es cargola sobre la tassa del lavabo de nens. Posa el cap entre els genolls i s'agafa el clatell amb ambdues mans i resta atent i en silenci.

- Oriol, dents d'esquirol! Ets un gallina! - li etziba una veu coneguda prou aguda per ser encara en fase de pubertat, tot seguit d'un cor de rialles.

Cops a la porta, semblen puntades de peu i cops de punys. Tremola la fina porta blanca del lavabo de nens, tremola encara més l'Oriol que mig plora fet una bola.

- Oriol no t'estima ni ta mare. Segurament si no haguessis nascut seria més feliç. - L'Oriol tanca els ulls, si no hagués nascut, pensa, tothom seria més feliç, jo també.

Sona el timbre, ha acabat l'hora del pati. Oriol sent l'última puntada de peu a la porta i les veus dels seus companys de classe rebotint-li algun qualificatiu més que no acaba d'entendre, ja que el so que més present té és el del seu plor. S'allunyen. I les llàgrimes de l'Oriol va mitigant. I el cor de l'Oriol es va calmant. I el lavabo queda en silenci. I l'Oriol queda petrificat sobre la tassa.

- Oriol, ets aquí?- sent que crida el seu nom una veu familiar. Sóc aquí, voldria cridar l'Oriol, però no li surten les paraules. Sent uns passos acostant-se, i un cos que sembla lliscar d'esquena a la porta fins que queda amb el cul reposat a terra. L'Oriol treu el cap d'entre els genolls i veu per sota de la porta uns pantalons que reconeix, la Laura, la mestra.

- En vols parlar, Oriol?- silenci. No li surten les paraules. No sabia com explicar-li. La solució que li oferirien tampoc li faria el pes. - No penso explicar-li res a ningú si tu no em dones permís, Oriol - continua la Laura. - Tampoc als pares dels nens que han fet que estiguis plorant ni als teus pares, si tu no vols.- L'Oriol inspira. Vacil·la. Dubte. Està confós. No sap si refiar-s'hi. Però, què hi pot fer? Explicar-li que l'han insultat, picat, trencat els deures, entre altres?. Si els renyen, ho faran més i està tan cansat.

L'Oriol es deslliga d'aquella posició que l'ha tingut a resguard durant aquells minuts que han semblat hores. Llisca lentament per sobre la tapa del lavabo i es posa dret. S'eixuga els ulls amb les mànigues. Treu el llisquet. Obre la porta. Mira avall, on la seva jove mestra se'l mira amb ulls compassius. L'Oriol perd les forces, les cames li claudiquen i cau de genolls.

- Et proposo un pla - explica la Laura. - Ara no hi has de tornar pas a classe. Vés a la biblioteca i llegeix tot el que et vingui de gust llegir. Jo vaig a fer la meua classe i faré veure que no ha passat res. No vull saber res que tu no vulguis explicar-me. Un cop soni la campana, vigilaré que tothom hagi marxat, en especial quatre bones peces que em flairo que han tingut alguna cosa a veure i podràs tornar a casa. Et sembla bé?

L'Oriol es mira la Laura. A l'Oriol encara no li surten les paraules i afirma amb el cap.

De costat a la mestra, s'encamina cap a la biblioteca, dues portes més enllà del lavabo. Es troben la porta oberta, l'Oriol entra, la Laura se'l mira des de fora, li diu fins després. L'Oriol es mira l'Anna, la bibliotecària. Ella li fa un somriure però no li diu res. L'Oriol agafa un llibre, s'asseu en una butaca i finalment, esgotat, s'adorm.

Sent riure, és sa mare. Obre els ulls. És a casa, jagut al sofà. Hi veu a sa mare i el seu pare estenent entre els dos la roba al menjador, s'ha espatllat la assecadora altre cop. L'Oriol veu que hi ha un ganxet a terra, i la mare se'n riu del mot, com sempre. Ella és gironina i a Girona ciutat ganxet és moltes coses però una pinça de la roba no. L'Oriol els veu tranquils. La mare es gira, el somriu. El pare en veure-ho fa el mateix. Ambdós s'asseuen al seu costat. L'abracen i esperen en silenci.

L'Oriol té un garbuix de frases inacabades al cap. No sap com ni que dir. No sap que deuen saber ells. No sap que els hi deu haver explicat la Laura.

- Tu què opines, Oriol, ganxet o pinça de la roba?- li diu la mare.

Torna a escoltar el cor anar a tota velocitat. L'Oriol està fart de fugir i de callar i de no dormir. L'Oriol creu que és l'hora. L'Oriol hi veu clar. Sent que si hi ha algú capaç de trobar solució són ells.

- Mama, papa, us haig d'explicar una cosa.